

Det är: »den oförskräckte konungen svek ej i striden mot hafvet». En mildare bild är den, som framställer vågens anlopp såsom en gästbjudning. Så heter det (Skáldskaparmál kap. 69):

*Bauð heim með sér geimi
þá ek eigi loð lægis,*

d. v. s. hafvet bjöd mig hem till sig, men jag mottog ej dess inbjudning.

Vi hafva i det föregående talat om de naturmythiska skildringar, som försinliga hafvet under bilden af Ægir med gapande käftar. En liknande bild finna vi uti en vers i Grettes saga, der det om en svallande fors heter, att den gapade med »fuktkall mun»¹.

Uti Jómsvikingadrápa säges stormen pröfva männen². Vindarnes skaror³ låta fartyget framstörta, enligt Sturlas Hrynhenda (str. 15). Ynglingatal målar elden eller rökens uppväckare såsom en inbrottstjuf, hvilken går fram på läster af eld⁴.

Ett vackert exempel på försinligande af liflösa föremål, hvilket på samma gång på ett märkligt sätt intygar Nordbornas sinne för naturen, är en halfstrof af en Hallsteinn Þengilsson⁵, som säges ha lefvat på Harald hårfagers tid. Den finnes bevarad i Landnámaboken⁶. Orden lyda:

¹ *Veltiflug steina gein úrsvolum munni*, s. 154. Jfr uttrycket *fjardarkjöptr* Hkr. I s. 232, Sturlunga Saga I s. 124. Något försinligande af en vattensamling såsom landskapets öga får man väl knappt finna i uttrycket *augu djúp edr fen*, Vatnsdælasaga s. 28.

² *Hríð kannaði lýði* str. 16.

³ *Vinda ferðir*.

⁴ Se str. 39.

⁵ Se Þorlákssons anf. arb. s. 23.

⁶ *Íslendinga Sogur* I s. 224.